

Naschrift

Ivo Giesen en Lieke Coenraad

Met veel begrip hebben we kennis genomen van de reactie van Kemper op onze NJB-bijdrage, want wij begrijpen heel goed dat de advocatuur de herijking van het toezicht liever anders had gezien. Maar wij delen de geuite zorgen niet en vinden nog steeds dat er niet al te zeer hoeft te worden gevreesd van de gewraakte plannen. Dat de onafhankelijkheid van de advocatuur – die staat ook bij ons hoog in het vaandel – hiermee ten einde zou komen, wil er bij ons niet in, om de eenvoudige reden dat het toezicht de specifieke vakuitoefening door de advocatuur waarover Kemper schrijft (adviseer ik om medewerking aan een TBS onderzoek te weigeren? Stel ik in vreemdelingenzaken

beroep in?, etc.) niet raakt. Dat zou alleen anders worden als de advocaat zich vanaf nu opeens op zaaksniveau de wet zou laten voorschrijven door een ander dan de cliënt en het eigen geweten. Maar als dat het geval zou zijn – ook dat zien wij niet gebeuren – dan ligt daar het probleem, te weten dat de advocatuur volslagen dociel zou zijn geworden, en niet bij het (op afstand staande) toezicht op de advocatuur.

Wij geven Kemper graag toe dat we geen empirisch materiaal beschikbaar hebben over het aantal 'rotte appels' en de gevolgen van hun handelen, maar ten minste anekdotisch relevant is wel dat wij nog nooit een advocaat gesproken hebben die ontkende dat die rotte appels er zijn. Of

het nieuwe toezicht straks betere resultaten oplevert, kunnen wij helaas niet voorspellen, net zo min als Kemper kan voorspellen dat zulks niet het geval zal zijn. Wel kan nu al gezegd worden dat de nieuwe vorm van toezicht beter lijkt aan te sluiten bij de bestaande maatschappelijke nood aan (gedeeltelijk door externen verzorgde) verantwoording; een door de burger gevoelde nood die niet alleen de advocaat maar ook de rechter, notaris, accountant, priester, wetenschapper, en vrijwel ieder andere beroepsgroep dezer dagen treft. Dat publieke belang mag en kan de advocatuur ons inziens niet zomaar negeren, daarvoor heeft de beroepsgroep te zeer een (wezenlijke) publieke taak en rol te vervullen, nu en straks. •

Benoeming van de leden van de Hoge Raad

Mr. L. de Vries¹

De discussie over de benoemingsprocedure van leden van de Hoge Raad geeft mij aanleiding tot de volgende kanttekening.

Bij de benoemingsprocedure gaat het om de volgende artikelen:

- art. 5c, vijfde lid, van de Wet rechtspositie rechterlijke ambtenaren, dat bepaalt dat de Hoge Raad een lijst met een aanbeveling van zes kandidaten bij de Tweede Kamer inzendt.
- art. 118, eerste lid van de Grondwet, dat bepaalt dat de Tweede Kamer een voordracht van drie kandidaten opstelt.

De regering benoemt één van de drie voorgedragen kandidaten. Er zijn gescheiden verantwoordelijkheden. Met het inzenden van de aanbeveling door de Hoge Raad is zijn wettelijke taak voltooid.

De Tweede Kamer is verantwoordelijk voor de voordracht. Naar mijn mening mag de Tweede Kamer de aanbeveling van de Hoge Raad niet aan het college terugzenden ter nadere overweging. Dit volgt uit het wettelijk stelsel. Daarin wordt de Hoge Raad buiten eventuele bezwaren van de Tweede Kamer gehouden. Alleen de Tweede Kamer is verantwoordelijk voor de voordracht. Zij heeft daarbij de keuze uit de zes kan-

didaten die op de aanbeveling staan. Door de aanbeveling terug te sturen onttrekt de Tweede Kamer zich aan haar verantwoordelijkheid om naar aanleiding van de aanbeveling een voordracht op te maken.

De Hoge Raad had op het verzoek tot heroverweging niet behoren in te gaan. Als de aanbeveling ontvangen is, moet de Tweede Kamer een beslissing over de voordracht nemen. Door de aanbeveling in heroverweging te nemen, heeft de Hoge Raad zich in de sfeer van de politiek begeven. •

Auteur

¹ Mr. L. de Vries was tot 1 juni 1982 hoofd van de stafafdeling Wetgeving Privaatrecht van het Ministerie van Justitie.